

- אור השבת -

1. מעניין בפרשה

2. טעימות זוהר

3. ציטוטים

4. ביטחון

{גליון 48}

מעניין בפרשה

[כב] ויחר אף אלקים פי הולך הוא ויתנצב מלאך ה' בדרך לשטן לו והוא רכב על אלתו ושני נערי עמו:

תרגום יונתן : ושני נערי - גנים ונערים - עמו

רש"י לשטן לו. מלאך של רחמים היה (במ"ר שם יג), והיה רוצה למנוע מלחטא, שלא יחטא ויאבד! { זה לא נורמלי!!! הקב"ה מרחם על רשעים כאלה שלא יחטאו ויאבדו..... כמה טוב וכמה רחמן ה'!! הזוי!! }

[כד] וינעמד מלאך ה' במשעול הפכמים גדר מזה וגדר מזה

תרגום יונתן: [מתורגם] וקם מלאך ה' בדוחק באמצע בין הכרמים מקום שהקים יעקב ולבן אבן מצבה... והבטיחו שלא לעבור את התחום הזה לעשות רע

[כח] ויפתח יהוה את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הפיתני זה שלש רגלים:

ספורנו ויפתח ה' את פי האתון. נתן בה כח לדבר... כדי שיתעורר בלעם לשוב בתשובה בזכרו כי מה' מענה לשון... וכל זה כדי שלא יאבד איש כמוהו [אין לנו מושג ברחמי ה', באהבת ה'... מיירדיג!!!]

[ל] ותאמר האתון אל בלעם הלא אנכי אתנך אשר רכבת עלי מעודך עד היום הנה הסכפן הסכפתי לעשות לך פה ויאמר לא:

תרגום יונתן [מתורגם לעברית]: "ואמרה האתון לבלעם וי לך בלעם! חסר הדעת אתה! שאני, 'בהמה טמאה', מתה בעולם הזה, ולא באה לעולם הבא, ולא יכולת לקלל אותי. כל שכן בני אברהם יצחק ויעקב שבזכותם נברא העולם ואתה הולך לקלל אותם...!" {ה'תרגום יונתן' לא מסביר למה באמת בלעם לא הצליח לקלל את האתון, אבל הבעל הטורים בפסוק כז כן מבאר זאת בשני טעמים, הנה הוא:}

בעל הטורים [פסוק כז] ויך את האתון. ולא קלל אותה, {1:} לפי שהיה דעתו לקלל את ישראל ואין שני קללות ביום אחד דכתיב לא אוסיף לקלל! {2:} אי נמי מפני שלא הגיע הרגע של הזעם:

[לב] ויאמר אליו מלאך ה' על מה הפית את אתנך זה שלוש רגלים!... בא נראה כמה ה' מרחם אפילו על רשעים גדולים שעושים את הרע ביותר!!!

ספורנו על מה הכית את אתונך. כי בראותך אלה האותות היה לך לשער שהליכתך בלתי רצויה והיא לא תצלח... ואיך הקשית ערפך שלש פעמים לדחוק את השעה... הנה אני עשיתי האפשר להתנגד לדרכך בזה האופן **לטובתך!!!**

רש"י ועתה מפני שדיברה והוכיחתך ולא יכולת לעמוד בתוכחתה... **הרגתיה!!** שלא יאמרו זו היא שסלקה את בלעם בתוכחתה ולא יכול להשיב, שחם המקום על כבוד הבריות!

דעת זקנים [הרגתיה כו'] שחם המקום בכבוד הבריות... **ונראה שגם הנערים הרג, [משום] שאין נזכרין כלל הכא!**

[ד] ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו הסקהל את כל סביבתינו פלחף השור את ירק השדה

רש"י כלהך השור. כל מה שהשור מלחך - אין בו סימן ברכה (במ"ר כ, ד):

דעת זקנים כלהך השור. מתוך שאין לו שינים למעלה ואינו יכול לחתוך העשבים כמו [ה]סוס ו[ה]חמור, וכחו גדול, עוקר העשבים והשרשים!

[ה] וישלח מלאכים אל בלעם בן בער פתורה אשר על הנקר ארץ בני עמו לקרא לו

תרגום יונתן: [תרגום לעברית] ושלח מלאכים ללבן הארמי שהוא בלעם שרצה לבלוע את עם בית ישראל... ולא חס על ישראל זרע בני בנותיו [לא חס על נכדיו - בני רחל לאה...]

[ו] ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נקה בו ואגןשני מן הארץ כי ידעתי את אשר תברך מברך ואשר תאר יאמר:

ספורנו אשר תברך מבורך. הנה כחו [של בלעם] לא היה לברך [כי הוא ידע רק לקלל]... כדברי רבותינו ז"ל וכו'. [ובכול אופן בלק שיקר ו]אמר - 'ידעתי את אשר תברך מברך' [למה?]- [לכבודו של בלעם!! להורות שלא חשב אותו [רק] למזיק בלבד....!!]

[ז] וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים בידם. מה הם הקסמים, {5} פירושים:

רש"י וקסמים בידם {1} כל מיני קסמים, שלא יאמר אין כלי תשמישי עמי. דבר אחר {2} קסם [סימן] הזה נטלו בידם זקני מדן, אמרו, אם יבא עמנו בפעם הזאת יש בו ממש, ואם ידחנו אין בו תועלת

דעת זקנים וקסמים בידם. {3} שכר קסמים בידם וכן תרגום ירושלמי "ואגרתא דקסמא בידיהון". אי נמי {4}: אגרתא דקסמא בידיהון שהביאו לו ספרי קוסמים:

אבן עזרא וקסמים בידם. אמר רבי שמואל הנגיד הספרדי ז"ל... 'ודמי הקסמים'... ולא אמר כלום!! רק הוא כמשמעו... {5} [כמשמעות הפשוטה של הפסוק]: ששלח אל קוסם קוסמים כמוהו

[יב] ויאמר אלקים אל בלעם לא תלך עמם לא תאך את העם כי ברוך הוא: בלעם אמר "קבה לי", והקב"ה ענה במילים "לא תאך", מה פשר השינוי??

בעל הטורים 'לא תאור את העם'. בלעם אמר 'קבה לי', והקב"ה השיבו 'לא תאור' - אפילו חסרון כל דהו!!!!

[כ] ויבא אלקים אל בלעם לילה ויאמר לו... קום לך אתם ואף את הנדך אשר אדבר אליך אתו תעשה". למה באמת ה' נתן לבלעם רשות ללכת אתם?

1. רש"י: אם לקרא לך... וסבור אתה ליטול עליה שכר, קום לך אתם! ואך על כרחך, את הדבר אשר אדבר אליך אותו תעשה

2. ספורנו: קום לך אתם. להזהירם שלא יחטאו!

תרגום יונתן: [מתורגם] אם לקרוא לך באו האנשים קום טייל עמם...

אור השבת

טעימות מ- 'הזוהר הקדוש'⁵⁸

"[בלק] בן צפור... בן צפור ממש!!! שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור! {כיצד?} {הוא היה} לוקח צפור, [וחוץ מזה, הוא היה] מכשכש בעשב, [ואז היה] מפרח באויר [את הציפור], [ו] עושה מעשים ולוחש לחשים! ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפיה, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו. ומכניסה [בלעם היה מכניס אותה] בכלוב אחד. [ו] מקטר קטרת לפניו, ו[היא] מודיעה לו כמה דברים!!! וכו' וכל דבריו באותה צפור היו וכו' יום אחד עשה מעשיו, ולקח אותה צפור, ופרחה והלכה והתעכבה ולא באה. הנה [בלעם] מצטער בנפשו. עד שהגיעה! [ואז] ראה שלקחת אש אחת טסה אחריה ושורפת כנפיה. אז ראה מה שראה, ופחד מלפני ישראל!!! מה שמה של אותה צפור? 'ידוע'!!! וכל אלו שמשמשים ויודעים להשתמש בצפור הזו, לא יודעים כשפיה כמו שבלק ידע.

וכל החכמה שידע [בלק], באותה צפור הנה יודע! וכך הנה עושה: גוחן לפניו ומקטר קטרת, מכסה ראשו וגוחן ואומר. הוא אומר: העם! והצפור משיבה: ישראל! וכו' שבעים פעמים צפצפו זה וזה. הוא אומר: "דל" [על ישראל], והצפור אומרת: "גדול" ואז פחד!!!

כשרוחות בני אדם יוצאות מהעולם הזה, כמה הם מקטרגים שעומדים לפניו, והפרושים יוצאים הן לטוב הן לרע, כפי מה שימצא מהדין וכו' והקדוש ברוך הוא תמיד ברחמנות ורחמיו על הכל, ולא רוצה לדון בני אדם כפי מעשיהם.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים בדרך. הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנונא סבא. התארחו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל היום הנה בבית הספר! [וב] אותו יום עלה מבית הספר ובא הביתה, ראה את אותם החכמים! אמרה לו אמו: התקרב לגברים העליונים הללו ותרום מהם ברכות! קרב אליהם, ועד שלא קרב, חזר לאחור...! אמר לאמו: איני רוצה לקרב אליהם, שהרי [ב]יום זה [הם] לא קראו קריאת שמע!!! וכך למדוני – "כל מי שלא קרא קריאת שמע בעונתה, הוא בגדוי כל אותו היום"!!!

שמעו הם ותמהו, הרימו ידיהם וברכוהו. אמרו [החכמים]:, ודאי! כך זה! יום זה השתדלנו [התעסקנו] יחד עם חתן וכלה שלא היו להם צרכיהם והיו מתאחרים להינדוג, ולא הנה אדם שישתדל עליהם, ואנו השתדלנו בהם ולא קראנו קריאת שמע בעונתה, ומי שעוסק במצנה - פטור מהמצנה!!!

וכל עצתם [של מדין] היתה על משה. ובעצתם שכרו את בלעם ביון שראו שבלעם לא יכול, לקחו עצה אחרת לעצמם, והפקירו נשיהם ובנותיהם יותר ממואב, שהרי על נשות מדין כתוב [הפסוק -] (במדבר לא) "הן הנה היו לבני ישראל וגו'" [ואילו על נשות מואב לא כתוב זאת] והכל היה ממדין! לקחו עצה יחד עם נשיאם שניפקיר בתו, שתשבוב לתפס את משה ברשתם, בכמה מיני כשפים עשו אותה שיתפס הראש שלהם, והקדוש ברוך הוא (ישעיה מד) 'משיב חכמים אחור'. הם ראו [בכישופיהם] שהראש יתפס ברשתם, ולא ידעו! ראו ולא ראו! ראו ראש העם שנופל אתה וכמה אלפים אחרים, ותשבוב שנה משה. הפקירו אותה וציוו אותה על משה, שלא תנדוגי לאחר אלא בו. אמרה להם, במה אדע [שזה משה]? אמרו, אותו שתראי שכלם עומדים לפניו, בו תנדוגי ולא באחר. פיון שבא זמרי בן סלוא, עמדו לפניו עשרים וארבעה (חמשים ותשעה) אלף משבט שמעון, משום שהיה נשיאם, והיא חשבה שהוא משה, והנדוגה אתו. פיון שראו כל אותם היתר את זה, עשו מה שעשו, והנה מה שהיה.

אזר השבת

3 ימים

* ציטוטים מעניינים ממדרשי חז"ל *⁴⁷

ילקוט שמעוני: "ניסח בלק את בלעם ויצלהו במות בעל", בלק הנה בעל קסמים ונחשים יותר מבלעם, שהנה בלעם נמשך אחריו בסומא.

למה היו שניהם דומים: לאחד שהנה בידו ספין ואינו מפיר את הפרקים [מקום השחיטה], וחברו מפיר את הפרקים ואין בידו ספין,

[כך] בלק ראה את המקומות שישראל נופלין בהן, שנאמר "ויצלהו במות בעל", 'פעור', שראה שישראל נופלין שם

*

ילקוט שמעוני: "ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בנה שבעה מזבחת", אמר רב יהודה אמר רב לעולם יעסק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמן, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, שבשכר ארבעים ושנים קרבנות שהקריב בלק הרשע זכה ויצאה ממנו רות בת בנו של עגלון בן בנו של בלק

*

מדרש תנחומא: "והנה איש מבני ישראל בא וכו'" אמרה לו: איני נשמעת אלא למשה או לאלעזר, שאני בת מלך!

אמר לה [זמרי]: אף אני גדול כמותו, ולעניניהם אני מביא. תפשה בבלוריתה ובהיאה אצל משה.

אמר לו [זמרי]: בן עמרם! זו מתרת או אסורה? ואם תאמר שהיא אסורה, [והרי] זו מדגנית, ואותה שמתקדש [אשתך, היא גם] מדגנית, מי התירה לך? נתעלמה ממנו הלכה וכו'

ולמה רפו ידם? ונהרי [משה] עמד כנגד ששים רבוא בעגל וכו'? אלא בשביל פנחס, כדי שיבא ויטל את הראוי לו!

ולפי שנתעצל [משה], "לא ידע איש את קבורתו" (דברים לז. ו). ללמדך, שצריך אדם להיות עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון קונו. ומכאן את למד, שמדקדק הקדוש ברוך הוא עם הצדיקים אפילו כחוט השערה!

[מצד אחד משמע מהמדרש, שהקב"ה גלגל שמש לא יעצור את זמרי, בשביל שפנחס יטול את ה'שכר' ומצד שני, נראה שכן יש עליו איזו שהיא תביעה, ואפילו 'עונש' בגלל שנתעצל בדבר!]

*

מדרש רבה: "ויבא אחר איש ישראל אל הקבה", דקר שניהם זה על גב זה לתוך טמאת שניהם וכו' וקנא לשמו של הקדוש ברוך הוא, ועשה לו שנים עשר נסים:

הנס האחד: דרפן לפרש זה מזה, והדביקו המלאך. הנס השני: סתם פיהם המלאך, כדי שלא יצחו.

השלישי: פנו את הרומח כנגד הקבה שלה, כדי שתהא זכרותו נראה בתוך הקבה מפני הנזקקין, כדי שלא יהיו אומרים אף הוא נכנס ועשה צרכו.

הרביעי: האריך הכרזל כדי שידקר את שניהם. החמישי: נתן פח בנרועו כדי שיגביה את שניהם.

הששי: נתן פח בעץ לסבל את שניהם. השביעי: לא נשמו מן הנון [רומח] אלא עמדו במקומן.

השמיני: הפכו המלאך בראש הרומח בתקנו, לראות קלונם לכל. התשיעי: לא הטיפו דם, שלא ישמא פנחס [שהרי הוא כהן].

העשירי: ששמר הקדוש ברוך הוא רוחותיהן שלא ימותו וישמא. האחד עשר: הגביה המלאך את המשקוף כדי שיצאו שניהם בין כתפיו תלויין לעיני הכל.

השנים עשר. כשיצא [פינחס], עמדו בני שבטו [של זמרי - שמעון] לפגע בו, ירד המלאך ונגף בהם.

כשראה פינחס שמבקש [המלאך] לכלותו, תבטן בקרקע ועמד והתפלל וסלקו

ילקוט שמעוני: ראה מה בין נביאי ישראל לנביאי עובדי אלילים:

1: נביאי ישראל מזהירין את האמות על העבירות וכן הוא אומר "צפה נמתיך לבית ישראל" וגו'! ונביא שעמד מן העובדי אלילים העמיד פרצה לאבד את הבריות מן העולם [הבא]!

2: ולא עוד אלא כל הנביאים היו במדת רחמים על ישראל ועל אמות העולם, שכן אמר ישעיה (ישעיה טז, יא) "על פן מעי למואב כפנור יחמו" וכן יחזקאל (יחזקאל כז, ב) "בן אדם שוא על צר קנה", וזה [בלעם], אכזרי, עמד לעקר אמה שלמה חנם על לא דבר. לכך נכתבה פרשת בלעם, להודיע למה סלק הקדוש ברוך הוא רוח הקדש מאמות העולם

*

ילקוט שמעוני: כיון ששלח לו בלק "לכה נא ארה לי", באותה שעה הנה שמם שמתה גדולה ואין שנה באה עליו כל הלילה.

*

ילקוט שמעוני: "לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך" וכו' - כך אמרה האתון לבלעם: לי אין אתה יכול להרגני אלא אם פן יש חרב בידיך, והיאך אתה רוצה לעקר אמה שלמה???

שמן ולא מצא תשובה! התחילו תמהים שרי מואב, שראו נס שלא הנה כמותו בעולם!

יש אומרים, שאמר להם [בלעם]: "אינה שלי!" השיבו [האתון]: הלא אנכי אתנה אשר רכבת עלי, מעודך עד היום הזה, הא למדת שלא היה זמן - שהיתה גדולה ממנו.

*

ילקוט שמעוני: כיון שדברה מטה. [מדוע?] 1: שלא יהו הבריות אומרים זו [האתון] שדברה [אל בלעם] ועושיין אותה יראה [אלוקות]!

2: דבר אחר חס הקדוש ברוך הוא על כבוד של אותו רשע, שלא יאמרו זו היא שסלקת בלעם על גדה וכו' ואם חס המקום על כבודן של רשעים, אין צריך לומר על כבודן של צדיקים!

*

ילקוט שמעוני: וסתם [הקב"ה את] פי ההקמה, [משום] שאלו היתה מדברת לא היו יכולין לעמד בה ולשעבדה, [כמו אצלנו] שזו, טפשית שבעהמה וזה חכם שבעהמם, [ו] כאן שדברה - [כבר] לא היה יכול לעמד בה.

*

ילקוט שמעוני: "מה אקב, לא קבה קל" - בנהג שבעולם, לגיון [חייל] שמויך במלך, חב מיתה. ואלו [ישראל] כפרו בו וקדרו בו, ואמרו לעגל - "אלה אליהו ישראל" (שמות לז. ד), לא היה צריך לכלותם באותה שעה! אף על פי כן לא נז מחבתו אלא לנה עליהם עוני כבוד, ולא פסקו מהם המן והבאר.

וכו' היאך אוכל אני לקללם?????

*

ילקוט שמעוני: "ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי", להודיע שהוא רשע ערם [פיקח]! גידע שאין עומד בפני פרענות אלא תשובה, שכל מי שחטא ואומר חטאתי אין רשות למלאך לגע בו.

*

מדרש תנחומא: "מה אקב, לא קבה קל" - בנהג שבעולם, לגיון [חייל] שמויך במלך, חב מיתה. ואלו [ישראל] כפרו בו וקדרו בו, ואמרו לעגל - "אלה אליהו ישראל" (שמות לז. ד), לא היה צריך לכלותם באותה שעה! אף על פי כן לא נז מחבתו אלא לנה עליהם עוני כבוד, ולא פסקו מהם המן והבאר.

וכו' היאך אוכל אני לקללם?????

*

מדרש תנחומא: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל". אמר בלעם: [הקב"ה] אינו מסתכל בעבירות שבנידם... אלא - בזכות שלחם!!

*

אור השבת

אמונה וביטחון⁵⁷

אתה מודע לכך, שבכול כעס טכעס, אתה מפעיל את הייצא הרע שבך???

זה לא בא מעודף קדושה!! זה בא מעודף ס"מ – לא חבל???

בלעם הולך לקלל את ישראל והנה בא אליו מלאך לעצור אותו בדרך!!! מי הוא המלאך הזה?

אומרים חז"ל: מלאך של רחמים, שבא לעצור אותו שלא יחטא ויאבד!!!!

אני לא מבין, הקב"ה עסוק בלרחם על בלעם 'הזה' הרשע 'הזה'???

כן!!!! אם לא הבנת, הקב"ה עסוק בלרחם! לא בלכעוס!!!

אם לא הבנת, אז הכעס אינו בא מהחלק הטוב שבך, אלא מהנחש שנכנס לתוכך לפני כמעט 6000 שנה... אז אל תיתן לו להתרחב שם.....!

רוצים לראות עוד משהו מעניין???

שימו לב:

המלאך מגיע 'שלוף חרב' לפני בלעם.... הוא הורג אותו? לא! איך בלעם הרגיע אותו, אומרים חז"ל: "ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי", להודיע שהוא רשע ערום [פיקח]! ידע שאין עומד בפניו פריענות אלא תשובה, שכל מי שחוטא ואומר חטאתי אין רשות למלאך לגע בו"

אתה תופס, בלעם, לא היה פראייר... בלעם ידע שיש מילה אחת שעושה את כל העבודה - 'חטאתי', זה מה שהוא עשה, והעסק נרגע!!! תבין, את רחמי ה'

ובזה לא תם הסיפור:

האתון 'מתה', למה? כדי שלא יהי לבלעם 'פדיחות'!

גם הנערים שהלכו איתו מתו, למה? שלא יהיה לבלעם 'פדיחות' [דעת זקנים]

זאת אומרת שהקב"ה הוא באמת רחמן... רצוי שנזכור את זה, ולהגדיל את מידת ה'רכות' אצלנו בלב [שהיא כבר קיימת] ולא 'לעבות' אותה באלף מסכות של 'כעס רוחני' כביכול....!

אל תתבייש ברכות שלך, בחולשה שלך, בעדינות שלך... אתה לא טראמפ, אתה לא 'חולה כבוד ודרמות'!! אתה נשמה עדינה ורגישה – וזו המתנה הטובה ביותר שקבלת....!

לפעמים אנחנו מנסים להתכחש לזה. לפעמים מנסים לחפות על זה בקשיחות וציניות... לא!! אנחנו רכים עדינים וביישינים! 'סימני ישראל' - רחמנים ביישנים גומלי חסדים' לכן אנחנו עם הנצח, לכן אנחנו בניו של ה', אחרת.. יש עוד..

האמת שבפרשה הזו הופתעתי מכמות הטוב של הקב"ה לכול העולם.....! לא! לא רק לישראל! לא רק לבנים שלו! לא רק לצדיקים שלו! לכול העולם – ואף לרשעים הגדולים ביותר!!!

כלפי מה הדברים אמורים???

בואו תראו מה כותב הזוהר בפרשה :

1 : "כְּשֶׁרוּחוֹת בְּנֵי אָדָם יוֹצְאוֹת מִהָעוֹלָם הַזֶּה, כַּמָּה הֵם מְקַטְרָגִים שְׁעוֹמְדִים לְפָנֶיהֶם וְכו' וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד בְּרַחֲמָנוּת וְרַחֲמָיו עַל הַכָּל, וְלֹא רוֹצֵה לְדוֹן בְּנֵי אָדָם כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם!"

מקור שני:

ילקוט שמעוני : ראה מה בין גביאי ישראל לגביאי עובדי אלילים וכו' כל הגביאים היו במדת רחמים על ישראל ועל אמות העולם, שכן אמר ישעיה (ישעיה טז, יא) "על כן מעי למואב ככנור יקמו" וכן יחזקאל (יחזקאל כז, ב) "בן אדם שא על צר קנה"

לא יודע אם שמתם לב מה כתוב כאן..!

הקב"ה אומר: על כן 'מע' למואב ככנור יהמו' – אתם רואים נכון??!

הקב"ה אומר על 'מואב' – מעי למואב ככנור יהמו.... המעיים שלי מתהפכים על מואב.... ומתנגנים ככנור בשבילם.....!!!!

איפה הכעס על הרשעים? איפה הכעס על הפושעים???

כנראה שכל 'סיפור הכעס' הוא ס"מ אחד גדול!!!

לצערנו – היום אנחנו משתמשים הרבה במידת ה'כעס' מכוונות טובות – אבל זה לא נכון בכלל!!!!

אנחנו יכולים לכעוס על כל מיני אנשים שעושים דברים לא טובים, ועל כל מיני מפלגות שעושות דברים לא טובים – העיקר שהכעס יוצא לשם שמים....! אבל תדע לך ר' ייד! אצל הקב"ה אין כעס!!!!

אצל הקב"ה יש רק שניה אחת ביום של כעס! וגם זה לא... כי הרי חז"ל כותבים שזה אלפית שנייה, זה ממש רגע אחד.... אז איך אצלנו זה גודל וגודל וגודל – והכול לשם שמים?????

חבל, חבל, חבל...!

חבל שהיצר הרע משקר עלינו, ונכנס כל כך הרבה בצורת הכעס החינוכי, או הכעס הקדוש על קבוצה לא נכונה, או על אדם שוקע את כולם עם הרכב בלי שום בוש... אנחנו כועסים וכועסים.... הלוו!! מה אתה עושה???